

Родителитѣ на момичето се сжщо много зачудиха, и разказаха за това необикновено явление на единъ познатъ, който пишеше въ вѣстникитѣ. Познатиятъ напечата въ вѣстника за чудната птица. Всички въ града прочетоха това. Прочети го и бръснарътъ, въ чиято кжща се бѣ родилъ и порастналъ Ранди ведно съ неговитѣ канарчета.

Бръснарътъ се яви въ кжщата, дѣто живѣеше сега Ранди, и си поиска птичката. Какъ плака малкото момиче, че трѣбваше да повърне милия пѣвецъ!

И тъй, нашиятъ Ранди се намѣри пакъ на старото мѣсто, пакъ въ кафеза, заобиколенъ съ грижливото внимание на старитѣ стопани.

И пакъ стана първо, най-важно лице въ тукашния малкъ птичи свѣтъ.

Ранди не бѣше много огорченъ отъ всичкитѣ тия промѣни. Той не успѣ да стане истинска свободна птичка, та да скжпи свободата си, най-вече свободата си. Зеръ, само една случайность тогава го освободи отъ робство. Послѣ, жененъ за Биди, проживѣ съ нея доста бурно врѣме, и ето — нова случайность го лиши отъ дружката на живота му, и го тикна въ първия плѣнъ.

Тукъ не можеха да се случатъ съ него никакви изненади, и той се прѣдаде цѣлъ на своитѣ музикални занятия.

Понѣкога на Ранди идваше въ главата мисль — да си построи въ жгъла на кафеза нѣщо като гнѣздо отъ клончета и пера, съ които му постилаше неговия стопанинъ. Но съ смутенъ и тъженъ видъ, тоѣ скоро захвърляше тази работа, а на другия день клончетата и перата вече се валѣха на пода, подъ кафеза.